Цвіло галуззя втрат, —
і з них мій сад розрісся.
Як вірші з зав'язі нічних безсонь.
По стежці днів осінніх я іду в Ніколи,
Радіючи, що квітне дерево в душі.

Мені, напевне, не діждатись плоду:
Дарунок іншим для потомних свят.
Немов старий дідусь, вже й нині порадію,
Якщо "спасибі" скаже хтось мені.

На плечі час мені завдав важенну ношу.
Я ніс тягар, не шпортав по життю,
І виконав містке веління долі —
Почуй мій голос в кроні цих рядків.

Перекладач: Анатолій Глущак